

Vážení čtenáři!

V prvním čísle naší revue jsme vás pozvali na cestu objevování Boží lásky. Ten, kdo miluje, nejraději přebývá s milovaným. O Bohu to platí absolutně. Je stále s námi, aby nás chránil, žehnal nám a zbavoval nás od zlého. Biblista Bedřich Horák to dokládá na základě chápání Imanuela v Písmu svatém v různých etapách života vyvoleného lidu. Jde o dějiny vyvoleného lidu Starého zákona, o život vtěleného Božího Syna, život církve během staletí a o přítomnost Boží v osobních dějinách každého z nás.

Boží přítomnost vnímají dnešní mladí lidé nejsilněji skrze společenství a skrze Boží slovo v Písmu svatém. Služba Božímu slovu patří k identitě katecheze. Pastorační teolog Aleš Opatrný se proto ptá, zda jsou katecheti způsobilí k práci s texty Písma svatého, aby přiblížili jejich bohatství druhým lidem. Vychází přitom z přesvědčení církve vyjádřeného v konstituci Dei Verbum na Druhém vatikánském koncilu. V článku nastavuje jakési „zrcadlo“, abychom do něj nahlédli sami, nebo ještě lépe ve společenství kněze s katechetou farnosti, abychom byli „dobře vyzbrojeni pro každé dobré dílo“. I když tato konstituce patří k již poměrně „starým“ pokladům církve, není v naší praxi dosud plně uskutečňována. Její požadavky byly v nedávné době rozvinuty a specifikovány synodou biskupů v říjnu 2008.

Třetím článkem z pera našich odborníků je výpověď psychologa Petera Tavela o „pevném bodu“, který člověk potřebuje k naplnění svého života. Zkušenost mnoha křesťanů

potvrzuje, že kritéria kladená na tento bod splňuje pouze Bůh. Katecheta má mnoho příležitostí k tomu, aby člověku pomohl tuto skutečnost objevit, nebo mu může cestu k tomuto poznání značně zkomplikovat.

Zahraničním hostem tohoto čísla je jeden z předních evropských katechetiků, profesor André Fossion, SJ, z Belgie. Ve svém článku nám dává nahlédnout do současného poznání o možnostech obnovy farních společenství a podpory víry jednotlivců prostřednictvím katecheze. Vzhledem k rozsahu článku uveřejňujeme pouze jeho první část, druhou naleznete

v dalším čísle. Domníváme se, že čtenáři, který dlouhodobě přemýšlí o možnostech obnovy katecheze u nás, budou náměty tohoto katechetika velmi blízké. Mnohé pravděpodobně překvapí témata, o kterých se u nás zatím nehovoří.

Zatímco dosud zmíněné články vyjadřují Boží přítomnost vnímanou zvláště skrze Boží slovo a skrze společenství, nabízí Petr Chalupa v návrhu praktické práce s Biblií téma Boží přítomnosti ve stvoření, které Bůh svěřuje lidem, aby je „dotvářeli“. Mnoho lidí poznává existenci Boží právě ve stvoření. Meditace Rublevovy ikony Trojice je pozváním pro náročnější účastníky katecheze. Scénář nabízí buď zůstat u prvního kontaktu s ikonou, nebo jít až do značné hloubky propojením čtyř navržených přístupů. Hlavní poselství ikony Trojice – pozvání do společenství života v lásce s Bohem – je vyjádřeno také na zadní obálce časopisu.

Marie Zimmermannová, šéfredaktorka

BŮH S NÁMI

Myslím, že to byl příběh profesora Tillmanna, který jsem četl kdysi dávno v ještě samizdatových překladech. Uváděl jím do tématu o životě v Boží přítomnosti. Jako kněz navštívil farní mateřskou školu. Povídal s paní učitelkou a díval se na děti, jak si hrají. Když si jedno děvče všimlo, že pan farář se na ně dívá, považovalo to za vyznamenání a pokračovalo ve hře ještě vážněji a slavnostněji. Přítomnost kněze nerušila, nestresovala, ale obohatila a pozvedla běžnou dětskou hru. Tehdy ho napadlo, že tak nějak vypadá život člověka v Boží přítomnosti, kterou si uvědomuje. Čistému srdci bez výčitek svědomí nevádí Boží pohled. Není brán jako přísný dozor. Laskavý pohled milujícího a milovaného těší a povzbuzuje. Život je najednou krásnější, slavnostnější, bohatší.

Nespočítám, kolikrát jsem si vybavil tuto scénu a už jaksí samovolně zareagoval poděkováním Bohu za to, že je se mnou, že ho zajímám, že se mi věnuje. Hned se cítím jako doma. Byl to přece vždycky rozdíl, když jsem byl jako dítě někdy doma sám (bylo to málokdy), nebo když jsem třeba psal svou úlohu do školy a maminka byla u plotny, nebo něco šila a bylo ji možné kdykoliv oslovit. Její přítomnost vytvářela domov. V biskupské službě musím často být sám a sám jednat či rozhodovat, ale samotou netrpím. Jsem rád, že je se mnou Pán a já jsem rád s ním. Považuji to za druh modlitby, ke kterému docházíme přes modlitbu slov a pak srdce. Tak rozumím Pavlovi: modlete se bez přestání.

Nemá-li se postmoderní člověk ztratit ve všech komunikačních prostředcích, které užívá, a nemá-li propadnout samotě uprostřed davu a záplavy informací, musí se naučit žít s Bohem a zakoušet šťastný domov s Otcem. V tom vidím jeden z nejdůležitějších úkolů katechety a jsem nesmírně vděčný těm, kteří to děti naučí.

Mons. Jan Graubner
arcibiskup olomoucký,
předseda České biskupské konference